

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1⁴ Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

CRONICA.

POLÍTICA DEL GOVERN.

CUPÉMNOS avuy de la fiera carlista, sempre vensuda; pero viva sempre. Hi ha un poder misteriós que li cura las natras y l' alimenta, deixantla aixís convertida en una especie de gos de presa contra las tendencias y las ideas modernas. De manera que si 'l país tracta de realisar certas reformas, may falta qui li diu:

—Cuidado, que desfermarán lo gos del carlisme, y tornarem á veure desgracias.

Naturalment, lo país recordant las ferocitats y actes de salvatjisme de l' última guerra-civil, se repensa y desisteix de determinadas empresas que per altra part li son molt necessarias.

No fa molt temps un dels lloctinents del rey de las húngaras s' alabava públicament de que tot ho tenian preparat, de tal manera que en 24 horas podia posar 90 batallons en peu de guerra.

Encare que aquesta declaració no passa de ser una baladronada, es digne de observarse l' actitud del govern, que tractantse de carlins se 'ls escolta sempre com si sentis ploure.

En cambi 's reuneix á Madrid lo *Círcul popular*, se pronuncia un discurs expressant ab timides las tendencias revolucionarias del partit zorrillista, y 'l govern se tira com un llop damunt del president del *Círcul*, l' encausa 'l mateix dia, y sense deixar-lo respirar siquiera, l' engabia á la presó.

¿A qué 's deurá tanta lenitat quan se tracta de carlistas y un rigor tant excessiu, tractantse de republicans?

No cal que hi dongan voltas: Sagasta en los seus bons temps havia sigut conspirador y revolucionari.

Y está clar: ara 's desborda y ab ira defensa 'l pá: que may lo rectó 's recorda de haver sigut escolá.

Ja qu' hem comensat parlant de la faramalla carlista, parlém un xich del cap de colla, que procedent de America, acaba de desembarcar á Europa.

Aquesta es la gran política dels nostres bons governants: forsa carinyo als carlistas y llenya als republicans.

—La població més risueña del món. Y tenia rahó: no podia eixir al carrer, sense que tothom al veure'l se clavés á riure. Per aixó Montevideo li va semblar una ciutat risueña.

Alguns periódichs americans publican conversas tingudas ab aquest papa-natas, aboat fa declaracions que revelan quan menos una gran barra.. una despreocupació de primera forsa.

Haventli preguntat sobre las barbaritats comesas durant l' última guerra civil pèl Cura Santa Cruz de funesta memoria, tingué 'l tupé de respondre que 'l tal Cura Santa Cruz treballava pel seu compte, sense que tingues que veure res ab los carlistas.

Mès tart feu una exposició de las sevas ideas políticas, manifestantse partidari del sistema representatiu.

¿Sembla mentida que un gamarús de aquest calibre, haja trobat tanta gent disposada á rompres la crisma en la seva defensa!

La ceguera de la ignorancia converteix als fanatichs en bestias.... y moltas vegadas en bestias fieras.

Al govern de 'n Sagasta, podriam calificarlo de govern dels descuidats.

¿Saben tots aquells projectes de 'n Moret, sobre novas adquisicions territorials? Donchs al últim s' ha esqueixat la grua.

Un oficial espanyol, vencent grans dificultats, havia negociat la compra de una petita isla á la entrada del

Sembla que per aquellas terras s' ha divertit molt. A Chile l' han portat de reunió en reunió, de ball en ball.

Es la seva planeta: á Espanya, y á Chile y á tot arrèu lo farán ballar sempre.

A Buenos Ayres van donarli un convit, y un ex-president de aquell govern va alsarse y á las sevas barbas va brindar per la República. Y ell, sense des-calsarse, va respondre al brindis, brindant per la República també.

—Afartam y digam..... republicá. Montevideo va agradarli molt.

—¿Qué li sembla la nostra ciutat? li preguntaren. Y ell respongué:

mar Roig, contractant-la en 12,000 duros. Posat d'acort ab lo govern, en Moret encarregà a un banquer de Londres que girés la indicada suma al consul d'Egipte; pero 'l banquer, amich de 'n Moret, com a bon anglès, donà coneixement del projecte dels espanyols a aquell govern, y quan nosaltres anavam a la isla, ja hi havia un barco de guerra anglès, y la bandera inglesa flotava en aquellas costas.

Tal es la historia. Desd' are 'l mar Roig, será per nosaltres doblement roig.... roig de vergonya.

Es de créure que 'l Sr. Moret se quedarà tant tranquil, refilantse las guías del bigoti y exclamant:

—¡Quin gran diplomàtic que sochl!

Perque, la veritat, per una isla més ó menos, no será Espanya més pobra ni més rica.

Y després, bè podia succehir ab 'l isla del mar Roig lo que acaba de passar ab las Palaos, ahont acaban de morir de fam quatre soldats espanyols, deixats allí de guarnició, y als quals ningú va recordarse d' enviar-los recursos.

¿Per qué las necessitem las islas? ¿Per enviarhi soldats, com los infelisos de las Palaos? ¿Per qué Europa y 'l món enter se rigan dels nostres descuyts?

No tingan por: aquesta gent que 's descuida de tot, no 's descuida may de una cosa.

Los gobernants, sigan del color que sigan, conservadors ó fusionistas, á cap de mes no 's descuidan may de firmar la nómina.

P. K.

DON ANTON.

BUENO: després de tan remenar l'assumpto del seu casament, ara sembla que no 's casa.

Es á dir, no 's casa ni renuncia á casarse.

¡Don Anton, don Anton! No fassi bromas. Quan un home está en la flor de la juventut, se li pot dispensar aixó de que passi 'l temps duptant si va á la curia ó si deixa d' anarhi; pero á la edat de vosté no 's poden gastar gayres pamplinas.

O 's casa desseguida, alló que 's diu á boca de carro, ó no deixa corre definitivament.

Perque si ara no ho fa y ho deixa per més endavant, s'exposa á fer tart: per més monstro que sigui, no 's fassi l' ilusió de viure gayres dotzenas d' anys més.

La seva situació, no pot negarse, es una mica peliaguda. Vuido desde l' any de la picó, y coneixedor, per lo tant, de las delicias de la vida conjugal, al arribar á la decrepitud, aquella edat en que, segons lo ditxo, un hom' torna á ser criatura, ha sentit renaixe l' ardor de la juventut y s' ha vist assaltat per aquellas imatges vaporosas que 'ns rodejan als vint anys.

Pero, per altra part, y las conseqüencias d' un pas d' aquesta naturalesa?

Per tres discursos cada dia, escriure un article cada tarde y presidir una reunió cada vespre, es cosa fácil per un home de geni; pero no es tot h' entretenirse ab aquestas tonterías ó fer de marit.

Aixó es lo que á don Anton li déu haver fet frente, y lo que l' ha engolfat en aquest mar de vacilacions que probablement acabarán per ferli enviar lo séptim sacrament á can Pistras.

La veritat; jo ho sento. Don Anton casat, era home al aygua: l' adagi ja ho diu:—Monstro casat, monstro espatllat.

De res li hauria servit la seva energia y 'l seu nirvi malaguenyo: al costat d' una filla d' Eva, en pochos dias se 'ns hauria tornat tan manso, que aviat, en lloch de semblar un monstro, hauria semblat una gallina mullada.

Lo que hi ha ara es una cosa. Casat ó no casat, ja may los seus parcials li perdonarán la debilitat d' haver anat á pensar en matrimonis y antigüetats d' aquest tenor.

Tan es aixís, que, passi lo que passi, 's diu que 'l seu partit no acceptará may més la seva jefatura y fins corra la veu de que la tribu dels Silvelas está ja disposada á encarregar-se del mando.

¿Qué farà llavors don Anton?

¿Retirarse á la vida privada?

¿Obrir una botigueta de betas y fils?

¿alderon de la Barca, després d' una vida agitada y plena d' aventuras, va tancar de cop y 's va fer capellá.

Pues, apa; fassi 'l mateix vosté: canti missa y visqui tranquil.

Ja veu que 'l modelo que li ofereixo no es tan despreciable com aixó.

Calderon feya versos: vosté també 'n fa, molt dolents, es cert; pero al fi y al cap versos.

Calderon va escriure *La vida es sueño*.

¿Qui sab si vosté, ab las disposicions que té, encara arribará á escriure *La vida es juerga*!

FANTÁSTICH.

VARIACIONES.

La Societat del tabaco diu que pert diners en gran: me 'n alegro de saberho, y aixís perdés fins lo cap. Si 'ls que 'l comprém hi hem de perdre, fumantlo dolent y car,

que hi perdin també 'ls que 'l venen: d' aquest modo estém iguals.

L' espedient de lo de Cuba marxa tan poch-á-poquet, que en cinch senmanas y pico encara no sabém res. Jo fins crech que, si algú logra sapiguer l' acabament, han de ser, segons las senyas... —¡Nostres fills!—¡Cá! 'ls nostres nêts.

Los rumors sobre ordre públich continúan sent fatals: la sublevació está próxima, lo govern vigila en gran. Lo complot diu qu' es terrible y tot está preparat... ¡Sabem no més lo que falta? Gent que 's vulgui sublevar.

Los simpátichs reformistas pera adelantar treball, ara com ara ja tenen un ministeri format. Així únicament los falta que 'ls cridin á governar, com dintre de poch esperen... —¡Si? Pues .. qu' esperin sentats.

¡Gracias á Dèu! En Cassola no pensa en fer dimissió: de modo que 'l ministeri segueix com sempre, sá y bó. Pel que toca á aquells projectes, defensats ab tan calor, sembla que també segueixen bons, sans... y cuberts de pols.

Revista-llampech.—Sagasta dormint. Moret passejant. Obertura Còrts duptosa. Canovistas exaltats. Política sense vida. Crissis seria y general. Exposició Barcelona més enfangada que may.

C. GUMÁ.

os que observavan tots los guinyos de 'n Sagasta, mentres ha estat xalantse per las provincias del Nort, van acabar per perdre completament l' *oremus*.

Un dia feya una expedició y 's calava una boyna, en vista de lo qual deyan

los curiosos:

—D. Práxedes s' inclina á la dreta. L' endemà 's posava un sombrero hongo de gayrell cap al costat esquerra. Y 'ls curiosos deyan que se 'n anava resoltament á la democracia.

Pero no hi ha que fiar. Tota la política sagastina queda reduhida sempre á lo mateix: fer y desfer; bellugarse y no moure's. Si 'l país se tractés ab aquest home ja fa temps que hauria hagut d' enviarli una exposició dihentli: —Per mor' de Dèu, vágissen que 'ns mareja.

També á Oliana (Lleyda) va caure l' altre dia un llamp á la iglesia, matant á un noy de dotze anys y ferintne á cinch més.

No content ab aquestas víctimas, va destruhir tot l' altar major.

Antiguament eran los caps-calents los que destruhian las iglesias; pero ara se 'n encarrega 'l foch del cel.

Ja que vè del cel, respectémo.

Lo conde de Paris acaba de publicar un manifest, oferintse als francesos, per si volen que 'ls dispensi l' obsequi de cobrar cada any una quantiosa llista civil, en calitat de rey.

Naturalment, los francesos han acullit la publicació de aquest paperot ab una gran riollada.

Y aixó que 'l conde de Paris promet conservar tot lo que ha fet la República, fins lo sufragi universal, y diu de més á més que basará la seva monarquia en la igualtat.

La igualtat dels bens dintre del remat; pero reservantse ell la categoria del pastor.

¡Pobre home! Si vol la corona, que allargui la má y veurá lo que li succeheix.

Estadística miraculosa, deguda al *Correo catalán*. Del 19 al 23 de agost se celebrá á Lourdes la pelegrinació francesa composta de més de 20,000 pelegrins, entre 'ls quals hi havia 1274 malalts. Dels malalts 19 han recobrat la salut.

¡Dinou curas, contra 1255 que van tornarse'n á casa seva ab las mateixas xacras! ¿Qué dirian del melje qu' entre 1274 malalts no 'n salves més que 19?

¡Y encara parlarán de l' eficacia de las ayguas de Lourdes!

Los católichs italians fan exposicions y més exposicions reclamant la completa llibertat del Papa.

Lo govern italiá podrá respondre: —Senyors, no gastin paper sellat en balde, que ja saben vostés que Lleo XIII té sempre oberta la porta del Vaticá, á lo menos per la banda de fora. Ara si ell mateix se la tanca per la banda de dintre, ell sabrá perque ho fa.

¿Perqué ho fa? No crech errarme de gayre al explicarho.

Lo comers espiritual es molt diferent del comers mundá.

En lo comers espiritual, ab la botiga tancada, es quan se fa 'l gran negoci.

Lo gran negoci de la llana.

Al tancarse las Corts asseguravan los corifeos del govern que aquest aprofitaria l' estiu per emprendre una enérgica campanya administrativa.

Y en efecte, tal estém com estavan. Los gobernants se 'n han anat á pendre ayguas, y 'l país s' ha quedat ab l' aygua al coll.

En lo de la campanya s' han quedat á mitj cami. Se 'n han anat al camp y del camp no s' han mogut.

La campanya s' ha tornat campinya.

CARTAS DE FORA.—Per arcalde aixerit lo de Las Olivas, poble situat á tres horas de Torroella de Montgrí. Durant la festa major, aná á aquest poble un revenedor de begudas, provehit de la seva matricula corresponsent y s' entengué ab lo propietari d' un local, pera vendre allí durant aquells dias.

Pero al arcalde no li va donar la gana de que l' home 's guanyés la vida, y tot de sopeton se presenta al revenedor, vara en ma, empenyantse en que havia de plegar la parada. L' home que no, l' arcalde que si, va armarse un escandol de tal calibre, que segons sembla va ser l' espectacle més bonich de la festa major.

Com es natural, l' arcalde no va sortir ab la seva, y com es més natural encara, aquest arcalde no sab llegir ni escriure y firma 'ls documents oficials ab una creu.

GRAN festassa siguié la preparada á lo llarch de la ria de Bilbao, al atravesarla lo *Destructor* que duya la reina regent á bordo.

Un telégrama deya que per tot arreu se veyan llums y cohets y que atronavan l' ayre, 'ls hurras, los vivas... y hasta 'ls xiulets.

Si són monarquichs no s' alarmin. Los xiulets que 's deixaren sentir procedian dels vapors y de las locomotoras.

Es á dir: dels legítims representants del progrés y de la civilisació.

Un periódich recomana als conservadors que 's busquin jefe nou, perque casante D. Anton, viurá consagrat á las delicias domésticas en detriment de la política.

¿Qui sab! Per D. Anton devia inventarse aquell conegut aforisme catalá:

—Home casat, burro espatllat.

En Salamanca ni ve á Barcelona, ni va l' extranjer. Segons las últimas noticias, se dirigeix á las sevas possessions d' Extremadura.

Ja sab lo que 's fa. Allá podrá estudiar d' aprop la fabricació de xorissos, y aplicar lo sistema á la seva venjansa.

Los extremenyos li dirán:—Se mata 'l porch... Y ell responderá:—Molt bè... jo mataré 'l govern...

—Se 'l trinxa.

—Magnífich... jo 'l trinxaré.

—Se l' amaneix ab sal...

—Bravo... La sal de la mèva eloqüencia inagotable.

—Un grapat de pebre roig...

—Aniré á trobá á n' en Ruiz Zorrilla.

—La massa que resulti s' entatxona dintre de un budell; se lliga, y 's penja á la xamaneya perque 's fumi....

—Prou. Jo 'us juro que aquest any á Espanya 's menjará 'l xorisso barato.

A Sarriá de Galicia (Lugo) algun esperit impalpabl

ha netejat la iglesia parroquial de tots los objectes de valor que hi existien.

L' inventari dels ornaments de plata que s' han fos com per miracle es bastant llarguet y per aixó no 'l continuc.

Y si parlo d' esperits impalpables y de miracles es perque 'l robo va efectuar-se sense violencia, ni fractura de porta.

Com que las espasas de Sant Pau y de San Miquel no serveixen de res, crech que millor fora armarlos de carrabina y bayoneta, y posarlos al cap tricornis de guardia-civils.

La societat arrendataria de tabacos ha liquidat lo primer mes del arrendament ab perdudas.

Amigo, aixó tenen los cigarros d' estanch: fan escupir molt.

D. Vicens Riva Palacio, representant de Mejich á Madrid ha regalat á la reyna regent lo fuet que l' infortunat arxiduch Maximiliá portava á la ma quan la presa de Querétaro.

Lo representant de Mejich haurá comprés que lo qu' Espanya necessita principalment es un bon fuet.

Per espolsar casacas de pasteleros. Que per més que se la mudin sovint, sempre están brutas.

Examen de Geografia:

Lo catedràtic:—¿Cuales son los puntos cardinales? L' alumno 's queda contant las vigas del sostre. Lo catedràtic:—Norte... Sur... Este. L' alumno:—Ah, si... Norte, Sur, Este y Aquel.

Escriuen de las provincias del Nort que la reyna regent que no assisteix may á cap corrida de toros, no deixa perdre cap *partido de pelota*.

Vels'hi aquí un nou partit ab lo qual no hi contavam. Quan s' inutilisin los fusionistas y 'ls conservadors y 'ls reformistas se dongan de baixa en lo camp monarquich, sempre quedará un partit disposat á defensar las instituciones.

Lo partit de pilota.

Ben mirat, desde la restauració de Alfonso XII que 'ls politichs monarquichs no fan més que jugarhi.

El *chiquito* es en Sagasta y en *Mardura* es D. Anton.

La pilota es lo poder.

Y durará la patota de aquest joch desesperat, fins que quedí la pilota penjada a dalt del terrat.

Tot sovint s' escapan toros, que un cop se veuhen libres, se dedican á fer desgracias.

Pels vols de Madrid se 'n va escapar un que va cometre una pila de barbaritats.

A Valladolid n' ha fugit un' altre que ha despampnat á sis ó set personas.

Y no recordo ahont, s' ha declarat independent un altre toro que també ha fet de las sevas.

Ja veuhen si en aquest pais hi ha llibertat. Llibertat de toros.

Durant la seva estancia á América, don Carlos ha fet corre la veu de que aquí 'ls jefes de la revolució li havian ofert varias vegadas lo trono d' Espanya.

Es veritat.

Dos ó tres anys, per Carnaval, no haventse pogut enllestir lo ninot de 'n Carnestoltas, se li havia proposat si ell volia ferne.

Vels'hi aquí explicada la cosa.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Pas-ta na-ga.*
2. ENDAVINALLA.—*Té*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Vilaseca.*

XARADA.

Sr. P. K Director de la CAMPANA DE GRACIA. Li agrahiré se serveixi repassar aquestas ratllas, y sabrá 'l que 'm va passar fa dos dias *hu* la Rambla. Era al dematí, y aquesta estava de poch regada: jo per fer més *tres-segona* tractava de atravesarla; pero vaig tenir la pega ó millor dit la desgracia de donar en lo *total* tant tremenda relliscada, que cayguí quedantme en terra ab la posició de un *quatre*. Es tot quan volia dirli son amich

J. STARAMSA.

ANAGRAMA-ACENTÍGRAFO.

Ahir per *total* la Paula (així ho deya un tal Carmona) va *tot una tot* á tauta que no se 'n fa de més bona.

ROMÁ ESPINAT.

TRENCA-CLOSCAS.

NOY DEL FERROL.

Combinar aquestas lletres de manera que formin lo títol de un drama catalá.

R. PEKIN.

INTRINGULIS.

Buscar una paraula que anantli trayent una lletra del darrera, donga 'ls següents resultats: Primera: carrer de Barcelona.—Segona: ciutat de Italia.—Tercera: apellido de un literato catalá difunt.—Quarta: número.—Quinta: nota musical.—Sexta: consonant.

J. P. UN BELLUGUET.

GEROGLÍFICH.

P. PETIT DE REUS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat *caradas* y altres *trenca-cops dignes d' insertarse* 'ls ciutadans: Melitar, J. Gasser, Tlarig, J. P. Gomós, Dugas cosinetas, Dolors Mont, Sir Crespichs, A. Palleja, Emilia, Un masquefi, Un tronera, J. B. y R., Joanet Llobreg, J. Gay, Caballero de Gracia, Saldoni de Vallcarca, Pepet d' Esplugas, Xicot com cal, Pau Matallots y Mut xerrayre.

No serveix res de lo qu' envian los ciutadans: Niceto C. y A., Carbó Pareta, Malalts, Pep March, Adan Gla, Viladaura, Marqués dels mistos, Dugas senyoretas, A. Camps y Cortes, J. Rabassa, M. V. Bayó, R. Castella, Noy graciós, Un olotí, Marqués de Xinagas, Menegildo, N. de S., Miquel, R. de M., Piclo Adan y C., Cap de Francavila, Lluís Vilafranca, J. T. Angulla, R. Camps, A. Foraster y D. R. Socio del nitot.

Ciutada Joaquim Sauri: la xarada *Camalleó* no va; las altres sí; de lo demás, quedo enterat.—J. Gasser: L' article es massa serio; los qüentos vells.—Follet: Ho guardém y 'ns recordém de vosté.—Venturá Casas: no té prou *lances*.—Norma R: L' *Hivern* no va; lo demás veuré de buscarho.—Frascuillo: Pues per xó li vaig dir que no 'm servia Haventm'ho enviat una vegada, què n' havia de fer de la copia?—F. D. y Gil: Té cosas bonicas; pero es molt desigual y massa cru en certs passatjes: prohibi ab algun altre treball.—Baldomero de Breda: L' epigrama anira.—Domingo Bartrina: Aprofitaré molta cosa.—P. LL. (*Torroella*): Queda complascut.—Arthur Guasch: Se tindrán presentas las *sevas* observacions; lo cas es evidentment fill de la casualitat.—Francisco de P. Juanico: va bé.

OBRA NOVA

LO POT DE LA CONFITURA

PER C. GUMÁ

Forma un elegant tomet de 32 páginas, bon paper y esmerada impressió.

Preu 2 rals.

Se ven en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y á casa 'ls corresponals de LA CAMPANA y La Esquella.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatru, 31 y 33.

PRANZINI.—TRIPLE ASSESSINAT.

A fi de satisfer la natural curiositat que aquest assumpto ha despertat, doném avuy algunas noticias y grabats que acaban de completar la extensa relació que d' aquest célebre crim varem publicar en l' últim número.

LO DESPERTAR DEL CONDEMNAT.

A primera hora de la matinada, tant bon punt va arribar a la *Roquette* 'l confessor, lo director de la presó, Mr. Beauquesne, feu un signo á las diversas autoritats y funcionarios que 'l rodejavan y tots junts varen encaminarse á la ceida núm. 2, hont se trobava en Pranzini.

Un testimoni presencial explica lo acte en aquestos termes:

«Lo condemnat dorm ab los punys closos. Es precis donarli dos cops á l' espatlla perque 's desperti. L' assesi de Maria Regnault se redressa sobre 'l lit, pas-seja la mirada per l' habitació y llensa un crit estrident... ¡Quin despertar!

«Pranzini fa violents esforços pera parlar; pero la boca se resisteix á obrirseli.... Per fi logra pronunciar aquestos mots:

«—¡Lo que anéu á fer es un crim! ¡Jo soch ignocent!

«Y després, fent un violent esforç pera apareixe calmat, anyadeix:

«—L' única cosa que 'm sab greu es no haver pugut abassar á la mèva mare.—

«La cara del condemnat s' ha tornat completament livida.

«—¡Valor, Pranzini!—li diu Mr. Beauquesne.—Lo vostre crim es gran... Sapiguéu morir ab serenitat y aixís redimiréu la vostra culpa.

«—¡Soch ignocent!—respon ell—¡soch ignocent!—

«Mentres li están llegint lo decret definitiu, Pranzini, murmurant frases incoherents y tremolant, va vestintse poch á poch.

«Per fi, es conduhit á una sala vehina, hont Deibler, lo butxi, y 'ls seus ajudants están esperant fa algun rato.»

DERRERS PREPARATIUS.—LO LLIGAMENT.

La sala hont té lloch aquesta operació es verdadera-ment lúgubre; las parets son humidias y del tot despulladas... Al mitj hi ha un tamboret.

Deibler y 'ls seus secretaris comensan á preparar las cordas, mentres lo guardiá de la presó treu al condemnat la camisa de forsa.

Las cadenas cauhen y 'l lligament comensa.

Deixantli prou corda perque pugui caminar, li lligan los peus: després li ajuntan 'l un colze contra l' altre y 'ls hi lligan violentment. Lo pit se reinfla, y Pranzini, que tenia 'l cap baix, l' aixeca ab rapidés. Esta completament desconegut.

Deibler agafa las estisoras y ab tres estisoradas li escota lo coll de la camisa. á fi de que el fatal instrument pugui funcionar ab completa llibertat.

Quant Pranzini sent lo contacto de las estisoras sobre la carn, no pot dissimular un estremiment vivisim.

Ja está tot á punt.

Pranzini s' aixeca del tamboret, sostingut pels ajudants del butxi y seguit pel confessor, mentres Deibler firma un recibo que diu aixís:

«He rebut del Director del Depósit de condemnats al anomenat Pranzini, pera ferli sufrir la pena capital, ab arreglo al decret del Tribunal fetxa 13 de Juliol de 1887.

L' executor, DEIBLER.»

Després d' aixó, la fúnebre comitiva 's posa en marxa.

ACABAMENT.

Los nostres lectors coneixen ja ab tots los seus detalls l' acte de la execució.

Pocas noticias, pues, podrém anyadir á lo que portém relatat.

Eran las sis quant lo carruatje que conduhia 'l cos de Pranzini va arribar al cementiri.

A cent cinquanta metros de la porta s' hi veu una fossa oberta dias há, y destinada al assesi del carrer de Montaigne.

Al voltant de la fossa hi ha varios homes: lo comisari de Gentilly, l' oficia' Graber y 'ls sepulturers.

Se treu la cistella del carruatje: retirán primer lo cos y luego 'l cap, que sembla talment de cera.

Un simulacro d' enterrament, alguns pare-nostres del capellá, y després los restos del ajusticiat son entregats als deixebles de la Escola de medicina.

Com un detall curiós, doném aquí l' acta textual de la defunció:

«Enrich-Jaume-Ernest Pranzini, antich empleat de correus egipcis, nascut á Alejandria (Egipte) lo 7 de juliol de 1856, de pares italians, mort aquest dematí á las 5 y 10 minuts, al carrer de la Roquette» (*Segueixen las firmas*).

Creyéu que, com acabament, los nostres lectors llegiran ab gust los següents párrafos:

La prefectura de policia va participar oficialment á Madame Sabattier la execució de Pranzini.

Quan la modista va enterarse de la noticia, llensá un gran crit y caygué en rodó, exclamant:

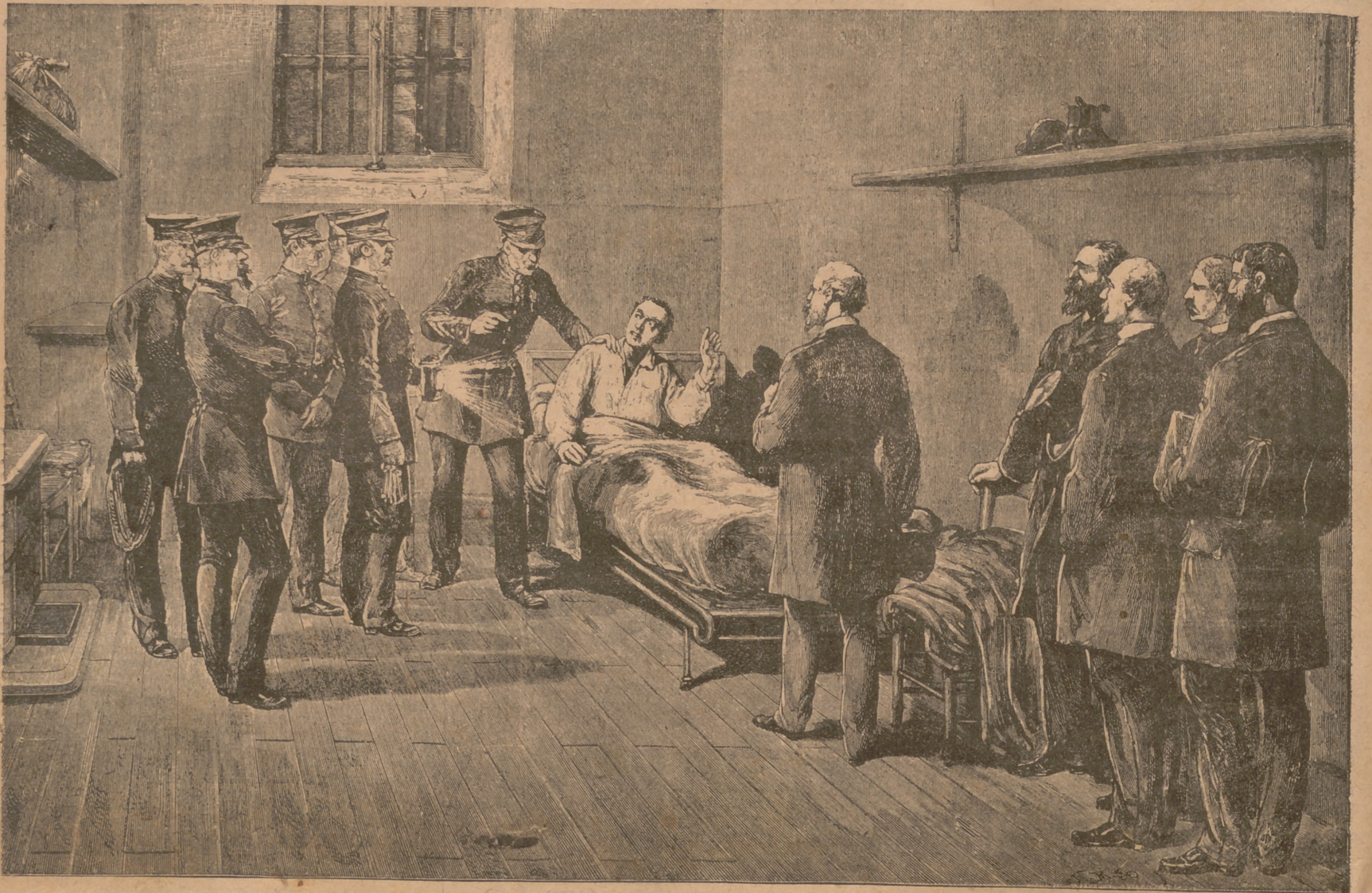
«—¡Tot s' ha acabat!—

Transportada á un carruatje, varen durla á casa de la seva germana, carrer de Rochechouart, 9. Allí va tornar á desmayarse y luego deya:

«—¡Quin crim!... ¡Enrich!... ¡Si jo ho hagués sapiguéu!—

Mentres s' expressava d' aquesta manera, Mad. Sabattier anava vestida ab un elegant traje de blondas, lluhint sobre 'l puny un preciós brassalet de perlas finas.

Varios dels grabats que sobre aquest assumpto hem donat al públich, los hem extret del popular periódich francés *Le Journal illustré*, de París, que en aquesta ocasió, com sempre, ha posat en evidencia la exactitut dels seus informes, lo merit superior del seus artistes y la infatigable activitat del seus redactors.

Lo despertar del condemnat.

L' esmotrament de la camisa.